

A forza da misericordia no Camiño de Santiago

Conchita Bernárdez, "coach" do Camiño de Santiago, leva máis de vinte anos acompañando peregrinos a Compostela.

Durante este tempo viu como a experiencia da peregrinación supón unha auténtica revolución interior. Neste relato lembra algunhas anécdotas nas que se comproba que no Camiño de Santiago hai moitas oportunidades para vivir as obras de misericordia.

23-07-2016

Engancheime ao Camiño de Santiago en 1993. Percorrino polo menos unha vez cada ano, axudei a organizalo a xente do mundo enteiro e, desde fai tres anos, converteuse no meu traballo profesional.

Estou feliz porque podo facer posible que moitos peregrinos teñan unha experiencia moi forte e que, quen o desexen, poidan ter un encontro profundo con Deus. Eu estou alí para facilitarlles o que necesiten e achegarlles a miña experiencia.

Ano da Misericordia

Este ano xubilar da Misericordia está a atraer a moita xente, porque o Papa aconsellou peregrinar a un Santuario para lucrar a indulxencia.

Penso que superaremos marcas históricas.

Desde o s. IX, o Camiño de Santiago é un lugar privilexiado para experimentar a Misericordia de Deus con cada un de nós. Aí temos, por exemplo, a historia de don Gaiferos de Mormaltán, relatada no Códice Calixtino... E tantas outras.

Pero non fai falla viaxar no túnel do tempo. Cada día técese historias de Misericordia. Por exemplo, a de María Eugenia, coa que fixen o Camiño xunto a outras persoas, cando ela tiña 16 anos. Apenas tiña formación relixiosa. Na terceira etapa dispuñamos de máis tempo pola tarde e aproveitamos para limpar a capela dunha aldea. Deille unha rosa do xardín para que lla puxese ao Cristo, porque teñen alí unha talla preciosa do Crucificado. Experimentou a súa mirada chea de tenrura e emocionouse ao sentirse

filla de Deus. Confesouse, quizais por primeira vez na súa vida, e comezou a percorrer o camiño de fe cristiá. Non é o primeiro, nin tampouco o último, peregrino que vive este "encontro".

Algúns non saben ben o que buscan, pero a realidade é que buscan a transcendencia, buscan a Deus.

Dar consello ao que o necesita

Ese Cristo é testemuña das moitas obras de misericordia dos aldeáns cos peregrinos que acollen na aldea. Como Pacita, a alberguera, que se envorca en atencións e detalles con todos.

Un día de moita choiva e frío tiña no seu albergue 40 peregrinos. Entre eles estaba unha muller francesa, que lle acompañou a por leña para prender a cheminea. Falaron un pouco e, como despois había Misa na

aldea, convidouna a asistir con todo o seu grupo. Ao terminar a Misa, a muller detívose a contemplar a imaxe do Cristo. Á pregunta de Pacita sobre que lle parecía, respondeulle: "Sabes, Pacita? Ti, hoxe, fuches Cristo no meu Camiño".

Esta muller, boa cristiá, envórcase na súa entrega aos peregrinos. Cantas veces, ao suxerirlle que se tome un tempo de descanso, respóndeme: "se eu non lles falo e explícolles como facer o Camiño e que poden confesarse en Santiago para terminalo ben, quen o fará...?".

A natureza, o silencio, a beleza do percorrido e a amabilidade da xente fan máis sinxelo centrarse no esencial e superar o activismo da vida ordinaria. De feito, despois de andar tantos quilómetros, é frecuente que a xente che conte os seus problemas e entón procuro aconsellarlles o mellor posible.

Corrixir ao que se ten equivocado

No Camiño é imposible perderse. Pero non pola profusión de sinais, que son moitísimas, senón porque sempre hai un paisano ou outro peregrino que desexa orientarche e corríxeche. Todos axudan a todos. E esta é unha mostra de algo máis profundo.

Cando te mergullas no Camiño desconectas da rutina e, dunha maneira asombrosa, adquires a perspectiva necesaria. Se a isto engádeslle a graza de Deus e a axuda do apóstolo Santiago atópasche no mellor momento para rectificar o rumbo na túa vida se é necesario.

É moi bonito comprobar como a xente dos pobos coa que che vas atopando convértese en instrumento de Deus para este cambio. É curioso pero, no Camiño, cada un sente parte

dunha mesma familia e comparte todo cos demais peregrinos: dar para comer ao famento e de beber ao sediento é habitual, pero compartir vai moito máis alá do material. É habitual que a peregrino abra a súa intimidade aos demais e aí xorde a oportunidade de reorientar moitos camiños torcido, sobre todo ao chegar á Catedral de Santiago, pois alí -din- "tes tentacións de confesarche".

É frecuente que moitas persoas decidan reformar profundamente as súas vidas. Mesmo peregrinos que veñen dalgúns cárceres cos seus educadores e experimentan o desexo dunha reinserción social verdadeira.

Consolar ao triste

Hai tempo coñecín a Andrea procedente dun país de Centroeuropa. Tería uns 18 anos e viña facendo o Camiño co seu irmán.

Presentámonos na segunda etapa pero xa non nos volvemos a atopar de novo até chegar a Santiago, na propia Catedral. Vina arrodillada na nave central, rezando e chorando. Pregunteille con delicadeza se podía axudarlle en algo. Choraba porque quería confesarse e non sabía se podía facelo, pois non era católica. Tamén me dixo que fixera o Camiño porque algo no seu interior dicíalle que tiña que facelo, pero non conseguía saber porqué. Durante a celebración da Misa do peregrino vira con total claridade que viñera a Santiago para abrazar a fe católica desde o protestantismo. Falou co sacerdote e desa conversación saíu feliz e decidido a contactar con xente católica da súa cidade para poder facer a profesión de fe.

Outras persoas veñen porque perderon un familiar ou sofren algún problema serio. Cando falo con eles

procuro axudarlles a recuperar a esperanza.

Sufrir con paciencia os defectos do próximo

No Camiño tamén aparecen dificultades e problemas que pon a proba a nosa fortaleza e a capacidade de convivencia. Algunhas persoas teñen, ademais, limitacións físicas que procuran soportar ben coa axuda doutros.

Nunha ocasión, facendo o Camiño Portugués, coñecín a dúas mulleres novas da Coruña. Unha delas estaba completamente cega. A que lle acompañaba era a súa lazarillo. Collíalle do brazo e íalle guiando, evitando pedras, charcos e raíces, ademais dos coches. Ao coñecer a situación ofrecínme a levala eu, até case chegar a Caldas de Reis. Foi unha experiencia que me marcou. Por unha banda, axudoume a

facerme cargo da xenerosidade do seu acompañante pois, efectivamente, facer o Camiño sen poder ir ao teu paso é moi canso. E por outro, a visión positiva e a coraxe da invidente. Como valoraba o que os seus outros sentidos achegábanlle e, sobre todo, como interiorizaba moito máis a experiencia.

Este tipo de axuda vese con moita frecuencia: persoas que acompañan a outras empuxando a cadeira de rodas dun parapléxico e, mesmo, tetrapléticos. Ou, dunha maneira máis discreta, minorando o seu paso para que aquel peregrino que vén lesionado ou ten maior dificultade non camiñe só e vaia animado cunha agradable conversación que axuda a non sentir o cansazo.

Esta é a manifestación externa de algo que tamén sucede por dentro ao tratar de convivir de maneira amable con peregrinos moi distintos,

procurando ceder e resolver as dificultades.

É bonito ver como sorrimos ao cruzarnos con outros e parámonos a axudar a calquera, se vemos algún problema. Isto leva a atopar amizades novas e duradeiras, que se afianzan ao reencontrarse nas distintas etapas.

Dar pousada ao peregrino

Os albergues son lugares de encontro e acollida para os peregrinos. Nunha ocasión en que non tiñamos sitio, a hospitalera ofreceunos a súa casa. Cando nos fomos deixámoslle un pequeno obsequio cunha nota agradecéndolle a oportunidade que nos brindou de experimentar, despois dalgúns días fóra de casa, a calor dun fogar.

Recentemente fixen o Camiño Portugués da Costa, un domingo ao

mes, con familias da Asociación Aboal de Vigo. Eramos un grupo de 50 persoas. As idades dos peregrinos ían desde os 7 meses até os 76 anos e foi precioso ver o espírito que había e como se coidaban os pequenos e os maiores.

Á etapa anterior viño, por primeira vez, a nai de Paz. Cando se despediu agradeceu a cada unha das persoas do grupo como a habían acollido, sentiuse unha máis, coma se coñecésena de toda a vida. É a experiencia xeneralizada deste grupo. Cando fixemos unha tormenta de ideas para redactar a Invocación ao apóstolo foi unánime a petición ao Santo para que nos axude a facer de Vigo e desde Vigo unha gran familia.

Este ano da Misericordia puiden aplicar moitos consellos do Papa, pois facer o Camiño de Santiago facilita desde hai séculos o encontro coa misericordia de Deus.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/a-forza-da-misericordia-no-
camino-de-santiago/](https://opusdei.org/gl-es/article/a-forza-da-misericordia-no-camino-de-santiago/) (22-02-2026)